

Rose-Marie

KARL COLLAN

1. En -sam i sko-gen sjöng den vackra Rose-Ma - rie,
kom till den kla -ra bäck och säg sin bild där - i,
lös - te sitt lång -a hår, log som den fag -ra vår:
»Hur är min bäck så glad där han i blom -mor går?
Säg, var -för ler i dag sko - gen i grönt be -hag?
Var -för är him -len blå och var -för sjung -er jag?
Var - för är him -len blå och var -för sjung -er jag?

2. »Kom,» sade bäcken, »kom, du vackra Rose-Marie,
kom som en vind i skogen susar lätt och fri!
Sätt dig invid min strand,
svalka din varma hand,
lös dina skor och fäll ditt
blåa strumpeband!
Vila vid björkens rot,
bada din vita fot,
:: skölj dina röda kinder!
Tag mitt svar emot!» ::

3. »Därför är jag så glad, du vackra Rose-Marie,
att jag din spegel är, och du ser dig däri,
därför i täckt behag
blommar din skog idag,
därför att Rose-Marie bär
sjutton vårens drag.
Därför är himlen ljuv,
därföre sjunger du,
:: därför att bortom skogen
bor en hjärtetjuv.» ::

Zacharias Topelius